

EN DØDSDOM I PARIS.

"De har solgt Deres penn til tyskerne, De har sveket Deres noble yrke. I løpet av de 4 okkupasjonsårene som har vært fylt av lidelse og smerte for det franske folk, har De samarbeidet med tyskerne. De har bare hatt hån og sarkasme til overs for den som har kjempet i den franske motstandsbevegelsen."

Slik led anklagen mot George Suarez, fransk journalist og politisk redaktør for den franske nazist-avisen *Aujourd'hui*. 103 av hans lederartikler var lagt fram som bevismateriale. Suarez forsøkte å forsvare seg med at han i flere tilfelle hadde hjulpet gaullister og jøder. Seks vitner ble ført fram av hans forsvarer. Men anklageren hevdet: "De forbrytelser De har begått, kan bare sones med døden." Domstolen - med en jury på 20 medlemmer - dømte ham til døden.

Vi har en rekke slike forbrytere i vårt land også. En lang rekke journalister i Norge har solgt sin penn til tyskerne og villig lånt seg til den samvittighetsløse løgnpropagandaen som har fylt avisenes spalter i de siste 4 år. Til de værste hører uten tvil *Aftenpostens* og *Fritt Folks* lederskribenter. Fra dag til dag har de systematisk prøvet å forgifte våre sinn, fordreie og misshandle sannheten i nazipropagandens tjeneste. Materialet som har samlet seg opp og som skal legges fram for domstolene, er i sannhet rikholdig, og de vil komme til å måtte stå til ansvar for hver linje og hvert ord.

SABOTASJE.

Denne krigen er i høy grad en teknisk krig. Den som har best og flest våpen og den rikeligste tilgang på tekniske hjelpemidler, den vinner. Vi har fått en krig bak frontene hvor det gjelder å ødelegge fiendens krigsproduksjon. Det er mot denne bakgrunnen vi må se de svære bombingene over Tyskland. Riktignok har bombingene også virkning på sivilbefolkningens moral, men det kommer i annen rekke.

Slik bombing av militære mål bak fronten, det kan være fabrikker, lager, kaserner o.a., må nødvendigvis gå ut over sivilbefolkningens liv og eiendom der de militære mål ligger innenfor byene. Dette vet tyskerne godt, og de passer alltid på å legge kontorer, fabrikker o.a. slik at mest mulig sivilfolk blir truet.

Nå er Norge kommet i begivenhetenes sentrum, og de fabrikkene som forsyner tyskerne med våpen og forråd, er overmåte viktige for krigens gang. Det er nødvendig at de blir ødelagt. Skal de bombes fra luften, vil det uvegerlig bli gjort skade på sivile. Angrepene på ubåtbasene i Bergen viser dette med all ønskelig tydelighet. For å spare sivils liv og eiendom er det opprettet sabotasjegrupper som med enestående mot og dristighet påtar seg å sprengte de mål som krigsledelsen mener bør ødelegges. Det sier seg selv at de gjør landet kjempetjenester.

Hvorledes skal nå utenforstående oppføre seg der de blir vitne til sabotasje-handlinger? For det første skal de vite minst mulig hvis de blir spurt. Det er særlig viktig at de ikke oppgir noe som kan gi signalementet på sabotørene. Ellers skal de hjelpe sabotørene hvis de er i knipe. Det kan skje ved å legge hindringer i veien for forfølgerne. Det har hendt at etterrettede har sluppet unna ved at folk har stimlet sammen på gaten og formelig klemt arrestanten ut av hendene på politiet. Hjelp i det hele tatt alle etterstrebe så godt som mulig. Og en ting til: Husk at hjemmefrontens arbeide er ikke underholdning ved festlige sammenkomster. Det er så at den som kan fortelle noe, blir midtpunktet i selskapet, men like visst er det at en liten opplysning er nok til å føre mange gode landsmenn i fengsel.

Nå hører vi ofte at mange er redde for følgene av sabotasjen. De mener at tyskerne vil ta represalier ved f.eks. å skyte gisler o.a. Men hvis de tenker på hvor mange ofre det vil bli ved en bombing, vil de fort innse at det svarer seg likefullt. En annen sak er det at skyting av gisler eller andre terrorhandlinger ikke vil kunne iverksettes uten risiko for tyskerne.